

Missie onttaardt in doods theater

Voorstelling: Huis van de toekomst door Toneelgroep Amsterdam. Regie en idee: Carina Molier. Gezien: 12/3 Compagnietheater, Amsterdam. Te zien t/m 1/4 aldaar.

Door KESTER FRERIKS

Theater zou toch een levende kunstvorm moeten zijn. Anders dan bij film of beeldende kunst staat de theaterbezoeker in nauwe relatie tot de uitvoerenden. Maar Carina Molier, een kunstenaars die graag het woord 'multimedia' gebruikt, maakt van het levende theater doods theater.

De nieuwe productie *Huis van de toekomst*, uitgebracht door Toneelgroep Amsterdam, wil op radicale wijze het traditionele toneel met rollen en tekst doorbreken. Molier wil naar eigen zeggen „de grenzen tussen theater, film, beeldende kunst, muziek, tussen fictie en werkelijkheid” onderzoeken. Een grootse missie, en het leidt tot niks en het is onzin.

Een open, glazen huis bepaalt het toneelbeeld. De toeschouwers kunnen, net als bij eerdere voorstellingen als *Ruigoord 1 & 2*, naar binnen kijken. Dat gebeurt schoorvoetend. Binnen, achter het glas, speelt zich de confrontatie af tussen denkers, filosofen en sociologen die zich in dit huis hebben teruggetrokken om na te denken

over het lot van de wereld. Via televisiebeelden kan de toeschouwer het debat volgen. Debat, gedachtenwisseling: was het maar zo. Al snel loopt de bijeenkomst uit de hand, er valt een dode, een speenvarken wordt op nare wijze gekeeld en de spelers ruziën op verhitte en schreeuwerige toon. Anderhalf uur heb ik desperaat geprobeerd iets van de teksten te begrijpen, maar het is allemaal ofwel onbegrijpelijk ofwel onverstaanbaar.

Als ik naar theater ga, wil ik niet gehinderd worden door irritante televisies. Ik begrijp niet wat er grensoverschrijdend is aan beeldbuizen die overal in het zicht hangen en staan. Er is geen drama, geen ontroering; ik raak intellectueel helemaal niet gestimuleerd door deze warhoofden.

Spelers als Gunilla Verbeke, Frieda Pittoors, Halina Rein en Sabri Saad El-Hamus lopen verdoemd rond in dit bizarre huis en worden op geen enkele manier op hun kwaliteit aangesproken. De ergerlijke aanwezigheid van verslaggeefster Agnes (Marnie Blok) ontnemt de acteurs de kans om werkelijk tot spel te komen. Zij zeurt iedereen aan het hoofd met domme vragen die meer ruis dan helderheid verschaffen. Deze vorm van theater is niet gewaagd of spannend. Het is eerder toneel dat bang is toneel te zijn.